

Sygn. akt IC 1320/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2012 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący SSO Elżbieta Jęczmień

Protokolant : Agnieszka Borejko

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2012 roku w Świdnicy

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko Z. W. i W. W.

o zapłatę

I. zasądza solidarnie od pozwanych Z. W. i W. W. na rzecz strony powodowej (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 107.882,00 zł (słownie: sto siedem tysięcy osiemset osiemdziesiąt dwa złote) z ustawowymi odsetkami od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz strony powodowej kwotę 9.012 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1320/12

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) S.A. z siedzibą we W. wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty, by pozwani Z. W. i W. W. zapłacili solidarnie stronie powodowej kwotę 107.882 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł w terminie 14 dni od daty otrzymania nakazu. W razie wniesienia zarzutów przez pozwanych od wydanego nakazu zapłaty strona powodowa wniosła o zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej kwoty 107.882 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i zasądzenie solidarnie od pozwanych na strony powodowej kosztów postępowania sądowego wraz z kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, iż 4 stycznia 2011 roku pozwani złożyli oświadczenie wobec powoda, w którym zobowiązali się solidarnie do zapłaty należności wynikających z umowy pożyczki z 15 maja 2009 roku, oraz umowy o kartę kredytową z 24 stycznia 2007 roku zawartej pomiędzy pozwanym Z. W., a (...) Bank S.A. Wierzytelność przelano następnie 22 listopada 2010 roku umową sprzedaży wierzytelności przez (...) S.A. na rzecz powoda. Pozwana W. W. na podstawie oświadczenia z 4 stycznia 2011 roku zobowiązała się solidarnie z pozwanym Z. W. do zapłaty wierzytelności na rzecz powoda. Zgodnie z tym oświadczeniem pozwani zobowiązali się do zapłaty kwoty 110.000 zł, zapłata miała nastąpić poprzez siedemdziesiąt jeden miesięcznych rat. Pozwani uchybili zapłaty piątej raty i zgodnie ze złożonym przez nich oświadczeniem powód był uprawniony do postawienia w stan natychmiastowej wymagalności całej pozostałej do zapłaty kwoty zobowiązania. 19 lipca 2011 roku powód wezwał pozwanych do zapłaty kwoty 108.882 zł, jednak pozwani nie zapłacili wskazanej kwoty.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie na podstawie nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym 21 marca 2012 roku nakazał pozwanym W. W., Z. W. w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu solidarnie zapłacić

powodowi kwotę 107.882 zł z odsetkami ustawowymi od 16 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty, oraz kwotę 4.949 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwani A. W. i W. W. w ustawowym terminie wnieśli sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty, w którym zobowiązali się do spłaty należności zgodnie z harmonogramem spłat ustalonym przez stronę powodową.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z 8 maja 2012 roku stwierdził, iż sprzeciw został skutecznie wniesiony i nakaz zapłaty utracił moc w całości, wobec tego rozpoznanie sprawy zostało przekazane do Sądu Okręgowego w Świdnicy.

Pozwany Z. W. przed Sądem Okręgowym w Świdnicy oświadczył, iż podpisał nową umowę ze stroną powodową co do spłaty należności w ratach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

15 maja 2009 roku pozwany Z. W. zawarł powtórna umowę pożyczki na podstawie której (...) Bank S.A. z siedzibą we W. udzielił pozwanemu na jego wniosek pożyczki w kwocie 55.475,02 zł na warunkach określonych w umowie. Pozwany został zobowiązany do spłaty tej pożyczki w sześćdziesięciu ratach, w kwotach i terminach określonych w harmonogramie spłat.

(...) Bank S.A. z siedzibą we W. 24 stycznia 2007 roku wydał pozwanemu Z. W. na jego wniosek kartę kredytową V. C. Standard i przyznał mu limit kredytowy do kwoty 5.000 zł. Pozwany został zobowiązany do spłaty wykorzystanego limitu kredytowego na zasadach określonych w Regulaminie.

Dowód: umowa pożyczki powtórnej z 15 maja 2009 roku k. 44 – 48,

umowa z 24 stycznia 2007 roku o wydanie kart kredytowej VISA k. 49 – 55.

Na podstawie umowy z 22 listopada 2010 roku (...) Bank S.A. z siedzibą we W. przełał na rzecz strony powodowej (...) S.A. z siedzibą we W. wierzytelności jakie mu przysługiwały w stosunku do dłużników, wynikające z zaciągniętych i nie spłaconych pożyczek i kredytów. Pozwany Z. W. został poinformowany przez (...) Bank S.A., iż wierzytelności banku z tytułu zaległości jakie pozwany posiadał w tym banku zostały sprzedane stronie powodowej.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z 22 listopada 2010 roku k. 40 – 43,

zawiadomienie pozwanego z 22 listopada 2010 roku k. 58.

Pozwana W. W. w związku z zadłużeniem jakie posiadał pozwany Z. W. wobec strony powodowej (...) S.A. z siedzibą we W. wynikającego z wierzytelności przysługującej (...) Bank S.A. we W. z tytułu umowy pożyczki z 15 maja 2009 roku w kwocie 64.061,38 zł, oraz umowy z 24 stycznia 2007 roku w kwocie 7.152,19, nabytych przez stronę powodową w drodze przelewu, zobowiązała się dokonać zapłaty za pozwanego Z. W. kwoty 110.000 zł w siedemdziesięciu jeden ratach miesięcznych. Od każdej niezapłaconej w terminie całości, lub części raty należności strona powodowa została uprawniona do naliczania i pobierania odsetek umownych za zwłokę w wysokości nie przekraczającej czterokrotności stawki oprocentowania kredytu lombardowego NBP obowiązującego w chwili zwłoki. Jednocześnie pozwani oświadczyli, iż w przypadku uchybienia terminowi zapłaty części lub całości którejkolwiek z rat spłaty należności strona powodowa będzie uprawniona do postawienia w stan natychmiastowej wymagalności całej pozostałej do zapłaty kwoty zobowiązania.

W związku z uchybieniem przez pozwanych Z. W. i W. W. terminowi spłaty zobowiązania z 4 stycznia 2011 roku, strona powodowa 19 lipca 2011 roku wystosowała do pozwanych przesądowe wezwanie do zapłaty całej należności w kwocie 108.882 zł.

Dowód: zobowiązanie z 4 stycznia 2011 roku Z. W. i W. W. k. 56,

przesądowe wezwanie do zapłaty z 19 lipca 2011 roku k. 57.

Sąd zważył:

Zdaniem Sądu powództwo w całości podlegało uwzględnieniu.

Niewątpliwym jest, iż pozwany Z. W. zawarł z (...) Bank S.A. umowę pożyczki.

W myśl art. 720 § 1 Kodeksu cywilnego przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie z § 2 umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

Umowa pożyczki zobowiązuje pożyczkodawcę do przeniesienia własności przedmiotu pożyczki na pożyczkobiorcę. Samo wydanie przedmiotu pożyczki może nastąpić w dowolny sposób, byle pożyczkobiorca miał możliwość swobodnego dysponowania czy to pieniędzmi, czy rzeczami będącymi przedmiotem umowy. Odwrotność opisywanej sytuacji występuje przy zwrocie pożyczki.

Pozwany Z. W. przyznał, iż zaciągnął pożyczkę w (...) Bank S.A., której nie spłacił, bowiem miał jeszcze inne zadłużenia.

Przepis 509 kc stanowi, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Strona powodowa nabyła na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 22 listopada 2010 roku zawartej z (...) Bank S.A., wierzytelność przysługującą dotychczas (...) Bank S.A. z tytułu umowy pożyczki z 15 maja 2009 roku i umowy z 24 stycznia 2007 roku.

Pozwana W. W. 4 stycznia 2011 roku zobowiązała się dokonać zapłaty za pozwanego Z. W. kwoty 110.000 zł w siedemdziesięciu jeden ratach miesięcznych. W myśl art. 876 § 1 kc przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał. Pozwana W. W. zobowiązała się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie jakie obciążało pozwanego Z. W., na wypadek gdyby pozwany zobowiązania tego nie wykonał. Wobec tego, iż pozwany nie spłacił zaciągniętych zobowiązań to pozwaną W. W., na podstawie umowy poręczenia, obciążył obowiązek spłaty tych zobowiązań względem strony powodowej.

Z tych względów Sąd zasądził solidarnie od pozwanych Z. W. i W. W. kwotę 107.882 zł. Solidarność zobowiązania wynika z ustawy – art. 369 kc. Zgodnie z art. 881 kc w braku odmiennego zastrzeżenia poręczyciel jest odpowiedzialny jak współdłużnik solidarny.

Sąd zasądził odsetki ustawowe od 16 grudnia 2011 roku, aż do dnia zapłaty to jest zgodnie z żądaniem strony powodowej, która żądała odsetek od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 16 grudnia 2011 roku. Podkreślić należy, że co do zasady wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego liczone od daty wymagalności roszczenia (art. 481 § 1 kc). Jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (art. 455 kc). W niniejszej sprawie pozwani zostali wezwani po raz pierwszy przez stronę powodową do zapłaty na podstawie wezwania z 19 lipca 2011 roku. Z tych względów Sąd zasądził odsetki ustawowe poczynając od 16 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Na podstawie § 2 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) zasądzając opłatę za czynności radcy prawnego z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Podstawę zasądzenia opłaty, o której mowa w ust. 1, stanowią stawki minimalne określone w rozdziałach 3-4. Opłata ta nie może być wyższa niż sześciokrotna stawka minimalna ani przekraczać wartości przedmiotu sprawy. Zgodnie z § 6 pkt 6 stawki minimalne wynoszą przy wartości przedmiotu sprawy: powyżej 50.000 zł do 200.000 zł - 3.600 zł. Sąd zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz strony powodowej kwotę 5.395 zł tytułem opłaty stosunkowej od pozwu oraz 3.600 zł tytułem opłaty za czynności radcy prawnego i 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Zarządzenie: